

CURIERUL JUDICIAR

ZIAR SĂPTĂMÂNAL

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — PRACTICĂ

ADEVĚR ȘI LUMINĂ

JUSTIȚIE ȘI LIBERTATE

Prim-Redactor : A. NENOVEANU

Director : PETRE BORȘ

Proprietar : E. I. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 »
Pe 3 luni 8 »
Studentii plătesc pe jumătate.
Pentru streinătate se adaugă portul.

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERDIȘĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

No. 35, STRADA COLȚEI, No. 35

Un număr vechi 2 Lei.

Administrația roagă pe d-nii abonați să țină seamă de sacrificiile ce face prin îmbunătățirile aduse acestui ziar și să binevoiască a-și achita abonamentele, unii fiind neplătiți pe câte unu și doi ani.

S U M A R :

Procesul societății de aprovizionare al armatei imperiale active ruse din anul 1878, de d-nul P. Borș.

Codul comercial: Despre faliment (urmare 44) de d. C. N. Toneanu.

Jurisprudența Română :

Curtea de Casație secția I: D. Zisu cu Nicolae D. Amira.

Idem: Sofia Mairopol cu Ministerul Domeniilor.

Idem: Alex. Georgescu cu Ministerul de Resbel.

Idem: S. Schäfer cu Ministerul de Financo.

Curtea de apel din Iași secția I: Căpitan I. Stefanovici, cumpărătorul drepturilor Mariei Șleider cu maiorul Cocea.

Tribunalul județului Covurlui, secția II: I. Moessner cu I. Schwartz.

Curiosități: Un perceptor.... hasliă.

PROCESUL

SOCIETĂȚII DE APROVISIONARE

AL

armatei imperiale active ruse din anul 1878.

La 1878 s'a tractat la tribunalul comercial din Bucuresci și la Curtea de Apel s. I un proces însemnat. Atât jurnalele din România ca și cele din străinătate au vorbit despre falimentul Societății de aprovizionare a armatei imperiale active rusă, A. Horwitz, E. Greger și A. Cohan care a furnizat toate cele trebuincioase pentru întreținerea a 400 mii soldați, plus o mulțime de cai ai artileriei și cavaleriei.

Terminându-se resbelul de peste Dunăre, Societatea intrase cu intendența rusă, de la care

avea să mai ia vr'o 50 milioane, în lichidarea conturilor și a sutimi de mii de chitanțe, ceea ce necesita timp. Societatea avea și creditori a căror sume se urcau la 15 milioane. Toți aveau încredere în Societate, și o pășuiau sciind că avea de incasat dela intendență o sumă peste întreit. Un singur creditor, bancherul Em. Rosenthal, devenit prin girul lui Zacharini posesorul unui bilet la ordin numai pentru suma de 70 mii lei, din cauza unei neînțelegeri a cerut de la trib. comercial de Ilfov declararea în stare de faliment a acelei societăți, și care a obținut-o de la secțiunea vacanțelor în ziua de 28 Iulie 1878. Insași creditorii societății au făcut opozițiune în contra acelei hotărâri de declarațiune în faliment, și alături cu D-nii advocați Maiorescu, Mărzescu, Nacu, Vericeanu, Rahtivanu și Ștefănescu, a fost apărător și actualul director al diarului nostru, D-l avocat Petre Borș.

Discursul pledărei d-lui Borș tractează diferite chestiuni de drept comercial, privat și internațional, comparațiuni de legile ruse și alte subiecte, care merită atențiunea lectorilor de știință cari știu aprecia.

Cu tot acest discurs și acele ale celor-l'alți distinși advocați, tribunalul, la 17 August, după ce a admis în unanimitate opozițiunea creditorilor, în fond cu majoritate de trei voturi în contra a două, declară în faliment Societatea de și o consideră ca societate comercială în participațiune. Mergând afacerea cu apel la Curtea din Bucuresci, secțiunea I-a a acestei Curți, de extra-urgentă, în ziua de 19 August, de și o consideră ca o societate colectivă, totuși ridică prin decisiunea sa starea de faliment pentru motiv de neîncetarea plăților. Dăm dară imediat publicității discursul de însemnată va-

loare juridică a d-lui avocat Petre Bors în mai multe consecutive reviste ale organului nostru.

Domnule Președinte,

Când am onoare a lua cuvântul în o chestiune atât de importantă, unde interese grave sunt în joc: sper că indulgența onorabilului tribunal va scusa emoțiunea ce-mă produce teama că nu voi corespunde înaltei mele misiuni. Vorbesc naintea primului tribunal al țării mele, care este familiarizat cu știința și practica dreptului comercial; și aceasta e pentru mine un gaj puternic că apărarea ce voi aduce în favorul creditorilor societății de aprovizionare a armatei active ruse, va găsi un resunet de dreptate în conștiința unor magistrați luminați și experimentați.

Am alături de mine colegi reputați în baroul român prin știința și inteligența lor, iară în fața noastră stau apărătorii societății de aprovizionare nu mai puțin recunoscuți prin meritele lor. Interesele creditorilor în acest proces, prin o coincidență rară, sunt în complectă armonie cu interesele societății, debitoarea noastră. Creditorele care a provocat acest faliment, care astăzi este și sindic, D-nul Em. Rosenthal, se găsește desinteresat, căci i s'a achitat creanța de societate. În fine cei-l'alți sindici, cari represint masa creditorilor, nu ne pot fi adversari, neputând să se împotrivescă cererii noastre creditorilor, a le căror drepturi sunt după lege datorii să le apere.

Dar atunci unde este adversarul, pe cine noi combatem? Avem un adversar, și încă foarte puternic, însăși sentința de la 28 Iulie a onorabilului tribunal care a declarat societatea falită în lipsa noastră a creditorilor după cererea unei singure persoane! Înțelege fie-cine cât de delicată este pozițiunea mea, și că trebuie să mă intrarm de toate resursele științei ca să revoc din spiritele D-v., Domnilor magistrați, impresiunile unor circumstanțe cari v'au motivat să declarați falimentul societății.

Numași când noile lumini a ilustrațiilor baroului nostru vor face să se schimbe convicțiunea ce ați avut, numai când justiția la care recurgem va recunoască în ridicarea stărei de faliment a acestei societăți străine o satisfacțiune bine datorită legilor comerțului și dreptului tuturilor părților interesate: numai atunci vom permiteți-mi a zice, voi regăsi în nobila mea profesiune consolațiune că *dreptul are în niște judecători integri și luminați, apărătorii săi cei mai puternici.*

La întrebarea ce tribunalul 'mă face prin organul Dv., Domnule președinte, mă ved necesitat înainte de a aborda chestiunea în fond, să discut asupra unui incident prealabil. *Au său nu creditorii dreptul de a oposa o hotărâre declaratoare de faliment a debitorului lor, și care hotărâre s'a dat în lipsa lor?* Pentru noi afirmativa este sigură. Dacă mobilul acțiunilor și excepțiunilor este *interesul*, numai neinteresați nu se pot dice creditorii în materie de faliment. Precum fali-

mentul privește pe debitoare și ordinea publică, în aceeași măsură privește și pe creditorii. Mare parte a acestei speciale legislațiuni ocupă și proteje drepturile lor, așa că ar fi un *non-sens* să lipsim pe creditorii de dreptul opozițiunii, care d'almintrelea este și un drept *natural* recunoscut în toate legislațiunile *positive*.

Art. 319 din cod. nostru comercial nu suferă îndoială. El rostosce că «falitul în opt zile, și ori-care altă parte interesată în o lună» au dreptul de a oposa hotărârea declarațiunii de faliment. Acest articol fiind *ad-literam* copiat după art. 580 cod. com. frances, și fiind între scriitorii francesi discuțiunii *pro* și *contra* acestui drept de opozițiune, poate că și noi ne am avisa să esitam de a acorda creditorilor un atare drept.

În Franția s'a născut controversa prin schimbarea legii comerciale. În art. 457 a vechiului codice din 1808 se face espres mențiune de dreptul și termenul în care creditorii, și ori ce alt interesant, pot oposa; pe când în noul codice frances, legiuitorul se exprimă cu un termen generic «*ori-care altă parte interesată*» fără să mai adauge cuvântul «*creditori*». De aci ore-care păreri contrarie, și în baroul, și în jurisprudența francesă. Un fapt demonstră intențiunea legiuitorului la redacțiunea articolului 580 din noul codice frances, căruia corespunde articolul nostru 319; sunt însuși discuțiunile petrecute în camera *deputaților* și a *pairilor* din Franția, din care nu se induce cătuși de puțin escluderea creditorilor de la dreptul opozițiunii. Cugetarea guvernului frances în proiectul său a fost «*că ori-ce persoană are dreptul să opozeze în o lună;*» deci și creditorii au de sigur un asemenea drept. În adevăr, cum am putea considera în un faliment pe aceștia mai puțin interesați de cât *acele terțe persoane*, care avind încheat cu falitul ore-care acte, precum de fidejusiune, gaj, liberalitate etc., ar avea interes să facă ca aceste acte să nu fie anulate? Nu găsim rațiune juridică a vedea în drepturile acestora un mai mare interes, de cât în drepturile acelor cari au fost acreditat pe falit cu diferite sume, ce 'i-au servit de un mijloc putinte la continuarea comerțului său. A presupune contrariul este chiar ceva straniu!

(Va urma)

CODUL COMERCIAL

Doctrină și jurisprudență asupra fie-cărui articol în parte, în comparațiune cu articolele corespunzătoare ale legislațiunilor streine

DE

C. N. TONEANU

Avocat (Galați)

(Urmare 44 *)

Despre Faliment

239.—I-a. Opiniune. Este nulă și ipoteca legală înscrisă asupra bunurilor falitului dupe încetarea plăților.—Opiniunea aceasta pentru a ajunge la aplicarea nulității art. 709 N. 4 (Rom. 722 N. 4) și asupra ipotecelor legale, a tre-

*) Veți Curierul Judiciar No. 20.

buit mai înteu să demonstreze că ipotecile judiciare, cari în Italia sunt prevădute de codicele civil ca și în Franța, sunt supuse presumpțiunii de fraudă, sarcină mai ușure de cât pentru ipotecile legale și cu tôte acestea n'au reușit, de și în ipotecile acestea se pôte susține că este și opera falitului în cât va, pe când în ipotecile legale nu există altă voință de cât a legel (1).

Argumentele principale în susținerea acestei opinii sunt: Primul argument este că din definițiunea ipotecel se știe că ea este un drept real *constituit* asupra bunurilor debitorului, sau de un terțiu în avantajul unui creditor, și codicele civil distinge între ipoteca convențională și legală (iar la italieni se adaogă și cea judiciară) Ast-fel că definițiunea de mai sus e comună la toate aceste 3 feluri de ipotecă, și vorbind de titlul constitutiv al ipotecel se zice că ea se *constitue* nu numai prin convențiune, ci și prin lege, și prin sentință (pentru cele judiciare); că din această cauză N. 4 art. 709 (Rom. 722 N. 4) vorbind de ipotecile *constituite* nu a înțeles nici de cum a exclude ipotecile judiciare; și fiind că nu declarațiunea legel ci faptul făcut mai înainte de om, spre a face ca declarațiunea să producă efect, pot fi frauduloase și face suspectă ipoteca legală născută din vânzarea imobilelor, căsătorii, contract sau tutela luată de comerciant în starea de încetare de plăți, deci nu sentința dată de magistrat, ci etecetele cari sau încercat a se trage din ea când debitorul era în stare de încetare de plăți, pot să nască presumpțiunea de fraudă în contra ipotecel judiciare și legale.

Alt argument, este că dacă pentru fraudă se cere *consilium fraudis* și se zice că este imposibil ca acest element să existe din partea debitorului în ipoteca judiciară și că el are loc numai prin opera exclusivă a creditorului, aceasta nu este adevărat, căci pôte foarte bine debitorul să fie în colusiune cu or ce creditor al său în dauna altora și prin urmare neopunându-se în instanță pentru a se putea obține sentința de condamnare, le dă ast-fel mijlocul de a lua inscripțiunea pentru ipoteca judiciară.

Alt argument, este că nu trebuie se confundăm fraudă comună prevădută de art. 708 (Rom. 721) cu fraudă sui-generis prevădută de art. 709 (722 Rom.) și care privește masa, a cărei pozițiune trebuie să ămăe nealterată după încetarea plăților, ast-fel ca să fie culpabil de bancrută simplă comerciantul care după încetarea plăților plătește vreunui creditor în dauna masei, art. 856 N. 4 italian (869 N. 4 Român). art. 709 it. (Rom. 722) deci, are de scop de a pune pedică debitorului în micșorarea patrimoniului său, și creditorului, cu sau fără concursul debitorului, de ași procura o pozițiune mai bună sau privilegiată față cu alții cari, sau din cauza depărtarei sau din altă cauză au putut ignora desastrul financiar al debitorului.

Alt argument este, că dacă este adevărat că art. 709 it. (Rom. 722) dice că sunt anulabile actele pe care le menționează, când sunt făcute dupe încetarea plăților sau în 10 zile cari preced declarațiunea de faliment, pe când în codicele anterior italian din anul 1865 prin art. 555 se declară nule relativ la masă asemenea acte și inscripțiunii de ipotecă, este tot atât de adevărat că dacă s'a voit a se îmblinzi rigórea escesivă a codicelui abolit, dispozițiunea actualului codice n'a avut un scop deosebit ci presupune ca și cel precedent fraudă, spre a putea stabili egalitatea între creditorii, după încetarea plăților. Și o asemenea presumpțiune rezultă, împreună sau separat, de la timpul în care actul s'a petrecut, și deci știința celui d'al 3-lea despre starea comerciantului nedeclarat încă falit, dar nu e mai puțin adevărat că legea separă de o asemenea

știință actele cari au avut loc în 10 zile anteriore sentinței de faliment, adică fără ca să fi concurat la fraudă.

Vidari, care susține că sunt excluse de presumpțiunea de fraudă ipotecile legale, crede și el că în art. 709 N. 4 sunt coprinse și ipotecile judiciare, căci și ipotecile judiciare ca și cele convenționale derivă din faptul omului, care pôte face posibilă sentința de condamnare la plată, în basa căreia se obține ipoteca judiciară; asemenea și pentru motivul că prin mijlocul ei se poate fraudă drepturile masei, de esemplu când falitul de conivență cu creditorul său, s'ar lăsa a fi condamnat în lipsă sau s'ar apăra rău etc., pentru a înlesni mai mult și a grăbi sentința de condamnare, și prin urmare căpătarea dreptului de ipotecă în mod mai lesnicios. Și cea ce ar milita mai mult în favorul acestei opinii este că legea vorbind de ipotecă în genere, și în ele fiind coprinse și cele judiciare, ar trebui să fie o expresă declarațiune pentru ale exclude. Or, acest motiv este cel mai slab, căci atunci ar trebui să ajungem la conclusia că și cele legale nefind excluse sunt coprinse în aceeași espresiune generică, cea ce Vidari neadmitând, contradicțiunea este evidentă.

(va urma).

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE SECȚIA I

Audiența de la 29 Aprilie 1894

Președenția d-lui **Al. Gianni**, consilier

D. Zissu cu Niculae D. Amira

Cercetare locală.— Omisiune.— Dacă omisiunea ce face o instanță judecătorească de a se pronunța asupra cererei făcută de una din părți de a se ordona o cercetare locală, este esențială.

Citațiune.— Dacă neregularitatea citațiunii, provenită din trimiterea ei la un alt domiciliu de cât al părții, este acoperită prin prezentarea părții, la audiență.

1) *Incuviințarea unei cercetări locale fiind o măsură de convingere lăsată la facultatea judecătorilor de fond de a o ordona sau nu, omisiunea ce face Curtea de Apel, de a se pronunța asupra cererei făcută de o parte de a ordona o nouă cercetare locală, nu constituie o omisiune esențială care să pótă a trage nulitatea decisiunii.*

2) *Neregularitatea citațiunii, ca rău îndreptată la un domiciliu ce nu era al părții căreia i se adresa citațiunea, este acoperită prin prezentarea părții în instanță, fie în persoană, fie prin procuratori.*

Decisiunea 147/94.— Respins ca nefondat recursul făcut de D. Zissu contra decisiunii Curței de Apel din București, secția I, No. 201/93, dată în proces cu Niculae D. Amira.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-nul Președinte Gr. Lahovari.

S'a ascultat d-nul M. D. Sipsom, avocatul recurentului D. Zissu, în dezvoltarea motivelor de casare, precum și d-nul G. D. Palade, avocatul intimatului Niculae D. Amira, în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului invocat:

„Curtea omite a se pronunța asupra unei noi cercetări locale, ce am cerut-o de la Curte și prin care tindeam a stabili pe lângă altele și acest fapt material: că deteriorările și stricăciunile pentru care mi se cere desdaunări nu sunt provenite din faptul meu.

1) Pentru această opinie: Cas. Italia Napoli. 16 April 1890; F. It.—Rg. 1891 pag. 484;—Idem secțiunii-unite 7 Februar 1889 pag. 450 și 20 Decembre 1888: F. It. 1889 pag. 134; — Vidari op. cit. v. I. N. 212 este de opinie că numai ipotecile judiciare sunt lovite de această nulitate, nu și cele legale.

„Omisiunea este esențială și devine și mai gravă căci am arătat Curței că n'am putut administra aceste probe la prima cercetare locală de oare-ce am fost citat la București strada Popa Soare N. 26 unde n'am domiciliat nici odată.

„Asemenea am susținut și am produs probe că la 1 Decembrie 1891 când s'a judecat de tribunal și s'a respins opozițiunea mea prin aplicația art. 234 pr. civ. am fost citat la București str. Popa Soare No. 5 iar agentul portăreilor a lăsat citația la aceiași stradă No. 38 pe când eu aveam domiciliul în comuna Urziceni.

„Ast-fel Curtea a dat o decisiune nemotivată și cu exces de putere“.

Având în vedere că incuviințarea unei cercetări locale, fiind o măsură de convingere lăsată la facultatea judecătorilor de fond de a o ordona sau nu, omisiunea ce face Curtea de a se pronunța asupra cererii făcută de recurent de a se ordona o nouă cercetare locală, peste cea făcută de tribunal, nu este o omisiune esențială, care să pătătrătească nulitatea decisiunii;

Că de alt-mintrelea din chiar decisiunea atacată cu recurs se constată că însuși recurentul nu a insistat asupra cererii sale de a se ordona o nouă cercetare locală într-un cât densusul a discutat faptele constatate prin cercetarea locală ordonată de tribunal;

Că așa fiind din acest punct de vedere motivul invocat este neintemeiat;

Considerând, în ceea ce privește neregularitatea citației neî adresată recurentului pentru ziua când tribunalul i-a respins opozițiunea, că din sentința No. 514/92, prin care i se respinge opozițiunea ce făcuse contra sentinței cu No. 506/92, se constată că în audiență, când i s'a respins opozițiunea, recurentul a fost prezente prin procurator, ast-fel că a avut cunoștință de termen și deci neregularitatea citației, ca rău îndreptată la un domiciliu ce nu era al recurentului, chiar de a existat, a fost acoperită prin prezentarea procuratorului recurentului, ceea ce dovedește că recurentul a avut cunoștință de termen;

Că așa fiind și din acest punct de vedere motivul invocat este neintemeiat și deci urmăzând a se respinge.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge.

Audiența de la 3 Mai 1894

Președinția d-lui Gr. Lahovari, Președinte

Sofia Mavropol cu Ministru Domenielor

Arendași ai Statului. — Garanție definitivă. — Dacă arendași Statului perd garanția provizoriei ce au depus când nu depun garanția definitivă în termenul prevăzut de condițiunile de arendare.

Autoritatea lucrului judecat. — Când există lucru judecat. (Art. 15 din regulamentul pentru arendarea bunurilor Statului pe periodul 1871—1876.)

1) *Articolul 15 din regulamentul pentru arendarea bunurilor statului pe periodul 1871—1876, prevede că arendașii cari nu vor depune garanția definitivă în termen de trei luni de la confirmarea arendărei vor perde garanția provizorie depusă de dânsii.*

2) *Nu există lucru judecat atunci când a doua cerere în judecată nu are același obiect ca și prima cerere.*

Decisiunea 154/94. — Respins ca nefondat recursul făcut de Sofia Mavropol contra decisiunii Curței de Apel din București, secția I, No. 11/93, dată în proces cu Ministerul Domenielor.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l. consilier C. C. Ștefănescu.

S'a ascultat d-l. Saita, avocatul recurente Sofiei Mavropol, în dezvoltarea motivelor de casare, și d-l. Rioșan avocatul intimatului Minister al Domenielor în combatere, precum și d-l. Procuror General în concluziuni.

Curtea deliberând,

Asupra primului mijloc de casare:

«Violarea art. 261 pr. civ. combinat cu art. 966 cod. civ.

«Statul desistându-se, fără rezervă de la pretențiunea sa în contra lui St. Mavropol, pentru deficitul rezultând din rearendarea moșiei Spantonul din Ilfov, adică pentru întregi daunele interese la care ar fi avut dreptul din cauza acestei arendări și St. Mavropulo acceptând această desistare, acțiunea Statului era definitiv stinsă și dar obligațiunea în virtutea căreia Statul deține garanția de 6000 lei efecte, era fără cauză și prin urmare, nulă, în virtutea art. 966 cod. civ., trebuia Statul să fie condamnat la restituirea acelei garanții».

Având în vedere că obiectul dedus în judecata instanțelor de fond, consistă în cererea făcută de Ștefan Mavropol, reprezentat ađi prin Sofia Mavropol în calitate de tutoare a minorului său fiu, de a fi obligat Ministerul Domenielor să i restituie suma de șase mii lei efecte, depuse ca garanție provisorie pentru moșia Spantonul, ce se luase în arendă de numitul Mavropol pe periodul 1871—1876;

Considerând că prin dispozițiunile art. 15 din regulamentul pentru arendarea bunurilor statului pe periodul menționat, se prevedea că arendașii cari nu vor depune garanția definitivă în termen de 3 luni de la confirmarea arendărei vor perde garanția provisorie depusă de dânsii;

Considerând că, dupe cum rezultă din sentința tribunalului confirmată în întregul său prin decisiunea supusă recursului, soțul recurente de ađi nu s'a confirmat dispozițiunilor prevăzute de regulamentul de arendare, așa că Statul a fost în drept să i reție garanția provisorie depusă de densusul, cu ocaziunea arendărei, și aceasta, independent de verice acțiune s'ar fi mai intentat de Stat lui Mavropol, pentru neexecutarea condițiunilor de arendare;

Că din acest punct de vedere mijlocul invocat se găsește neintemeiat;

Asupra motivului al doilea:

«Violarea art. 1201, din codul civil.

«Prin desistarea Statului de la acțiunea ce intentase lui Ștefan Mavropol, sentința No. 411 a trib. Ilfov s. II, prin care se respingea acțiunea Statului, a rămas definitivă și a fost investită cu formula executorie. Curtea și trib. nesocotind autoritatea lucrului judecat rezultând din această sentință, prin care pretențiunea Statului a fost respinsă în întregul, autorisă pe Stat a reține în compensarea acelor pretenții garanția de 6000 lei efecte».

Considerând că sentința tribunalului cu No. 411/73 nu poate fi considerată ca lucru judecat față de Ministerul Domenielor, de oare-ce obiectul acelei acțiuni era deficitul ce Statul încercase cu ocaziunea rearendărei moșiei în cestiune, obiect cu totul distinct de acela al acțiunii de față. Că dar, neexistând elementele lucrului judecat și acest motiv urmează a fi respins ca neintemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul.

Audiența de la 27 Mai 1894.

Președinția d-lui C. E. Schina, Prim-Președinte

Alex. Georgescu cu Ministerul de Resbel.

Medalia militară de argint.—Pensiune militară.—Subofițeri.— Când subofițerii au dreptul la medalia de argint și la pensiune.— Care este autoritatea competente a da subofițerilor medalia și pensiunea.

(Art. 72 din legea pentru recrutarea armatei din 21 Noiembrie 1882).

Subofițerii, după un serviciu de 12 ani ca sergenți în serviciul permanent al armatei, fără pată, au dreptul la o medalie de argint și la o pensiune viageră de 500 lei pe an.

Numai puterea executivă, și în special departamentul resboiului, este în drept să constate dacă subofițerii au servit fără pată și merită medalia și pensiunea, nu instanțele judecătorești.

Decisiunea 184/94. — Respins ca nefondat recursul făcut de Alex. Georgescu contra decisiunii Curței de Apel din Iași secția II cu No. 98/93 dată în proces cu Ministerul de Resbel.

Complectându-se Curtea conform art. 22 din legea sa organică.

S'a citit raportul făcut în cauză de D-nul consilier N. Predescu.

S'a ascultat D-nul P. Bors, avocatul recurentului, Alex. Georgescu, în dezvoltarea motivelor de casare și D-nul Papadat, avocatul intimatului Minister de Resbel, în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului invocat :

«Curtea violează art. 72 din legea pentru recrutarea armatei, când 'mi tăgăduiește dreptul la pensiune ce 'mi acordă această lege și de și am dovedit înaintea Curței că întrunesc toate condițiunile legii pentru a primi pensia, de și Curtea recunoaște că am făcut această dovadă, totuși susține că dispozițiunile acestei legi sunt inaplicabile nu numai pentru mine dar și pentru oricare sub-oficer cari ar întruni cerințele legii, adică dacă ar fi servit în armată timp de 12 ani fără pată».

«Această ete o denegațiune de dreptate».

Având în vedere că din decisiunea atacată cu recurs se constată că obiectul acțiunii da față este cererea făcută de Al. Georgescu, recurent, de a se obliga Ministerul de Resbel, intimat în recurs, să-i acorde medalia de argint și pensia anuală de 500 lei, pentru că a servit în armată în timp de 12 ani ca sub-oficer ;

Având în vedere că prin art. 72 din legea pentru recrutarea armatei, din 21 Noiembrie 1882, se prevede că sub-oficerii, după un serviciu efectiv de 12 ani, în gradul de sergent, în serviciul permanent al armatei, fără pată, au dreptul la o medalie de argint și la o pensiune viageră de 500 lei pe an, plătită din fondurile casei de dotație a oastei.

Considerând că din cuvintele fără pată întrebuintate în sus menționatul text de lege, reese lămurit că nu toți sub-oficerii, ce vor fi servit în această calitate, au dreptul la medalia și pensiune, ci numai aceia ce se vor găsi că, în timpul serviciului lor, nu au comis nici una din acele infracțiuni se constituiesc o pată pentru militari ;

Considerând că încurajarea virtuților militare și aprecierea meritelor sunt, prin esență, atribute ale puterii executive, și în special ale departamentului de resboi, atribute al căror exercițiu uu pot avea ca sanc-

țiune o constrângere juridică de drept comun, ci numai responsabilitatea politică a deținătorilor puterii executive ;

Că, așa fiind, cu drept cuvânt Curtea de Apel a declarat că instanțele judecătorești sunt necompetente de a stabili judecătorește dreptul sub-oficerilor la medalia și pensiune ;

Că, prin urmare, motivul invocat este neîntemeiat. Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul.

Audiența de la 3 Mai 1894

Președinția d-lui Gr. Lahovari, Președinte

S. Schäfer cu Ministerul de Finanțe

Contravențiune. — Contravențiune la legea timbrului. — Dacă partea ce atacă actul ce constată o asemenea contravențiune trebuie să și aleagă domiciliul în orașul de reședință a tribunalului. — Cum trebuie arătat acel domiciliu. — Dacă această formalitate este prescrisă sub pedeapsă de nulitate.

(Art. 57 al. 2 din legea timbrului).

Partea care atacă actul de constatarea unei contravențiuni la legea timbrului, este ținută, sub pedeapsă de nulitate a veri căreia reclamațiunii în justiție relativă la acea contravențiune, să facă alegere de domiciliu în orașul de reședință al tribunalului în resortul căruia s'a constatat contravențiunea.

Această alegere de domiciliu nu trebuie să fie o simplă denumire a orașului în care se găsește tribunalul, ci o desemnare clară și precisă a locuinței din acel oraș.

Decisiunea 153/94. Respins ca nefondat recursul făcut de Schäfer contra sentința trib. Teleorman cu N-o 270/93, dată în proces cu Ministrul de Finanțe.

S'a citit raportul făcut în cauză de D-nul consilier D. Tacu.

S'a ascultat D-l G. Panu avocat recurentului S. Schäfer în dezvoltarea motivelor de casare și D-l Stăfănescu avocat intimatului Minister de Finanțe în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra mijlocului înteiți și al doila de casare ;

«I Să conformedă apelantul articolului 57 din legea timbrului, declarând fără o altă designare că și alegea domiciliul în orașul de reședință al Tribunalului în resortul căruia s'a constatat contravențiunea când acela își are domiciliul real de mai mulți ani acolo unde face negoț, unde este generalmente cunoscut.

«A se cere în asemenea condiții ca să fi indicat în petiția de apel strada și numărul casei sau un alt mod de designarea mai specială, este a adăuga la acel art. o nulitate pe care legea nu o prevede. Acesta cu atât mai mult, când se constată în fapt, că strada unde locuiește apelantul nu are nume nici casa număr.

«II. Esces de putere și violarea art. 57 al. 4 din legea timbrului.

«Art. 57, alin. 4 din legea timbrului nu declară nulă ab initio de cât reclamația lipsită cu totul de formalitatea alegerii domiciliului în orașul de reședință și prin interpretare se mai poate declara nulă reclamația în care alegerea de domiciliu este așa de obscură și vagă, în cât poate echivala cu o nealegere de domiciliu.

»Faptul că alegându-se pur și simplu un domiciliu procedura se îndeplinește perfect la acel domiciliu, adică înmânarea citațiunii se efectuează, apelantul se prezintă la

termen și nu se ivesce nici-o dificultate de procedură, acest fapt dovedește că alegerea de domiciliu a fost precisă prin urmare reclamația validă».

Având în vedere sentința supusă recursului;

Considerând că, după dispozițiile art. 57 al. 2 din legea timbrului, partea care atacă actul de constatarea unei contravențiuni la acea lege, este ținută să facă alegere de domiciliu în orașul de reședință al tribunalului în resortul căruia s'a constatat contravențiunea, iar ca sancțiune a acestei dispozițiuni aliniatul al 3-lea de sub acelaș articol declară nulă de drept ver-ce reclamațiune în justiție care nu va fi făcută în conformitate cu dispozițiunile menționatului text de lege;

Considerând că prin alegerea de domiciliu în modul vrevădit de art. 57, din zisa lege, nu se pôte înțelege o simplă denumire a orașului în care se găsește tribunalul, ci o desemnare clară și precisă a locuinței din acel oraș; că de alt-fel această dispozițiune reese clar din termenii întrebunțați de legiuitor în menționatul articol.

Considerând în specie că Tribunalul constată, prin sentința supusă recursului, că recurentul făcând apel în contra procesului-verbal dresat de agenții fiscali, prin petițiunea introductivă s'a mărginit a indica numai orașul unde domiciliază fără însă a precisa și locuința din acel oraș;

Că dar cu drept cuvânt tribunalul a anulat apelul recurentului ca nefiind făcut în conformitate cu dispozițiunile art. 57 al. 2 din legea timbrului, și din aceste puncte de vedere ambele motive sunt neintemeiate;

Asupra mijlocului al 3-lea:

«Eroare grosieră de fapt».

Tribunalul a judecat că domiciliul ales de apelant nu e destul de precis. În aceasta a comis o grosieră eroare de fapt, de vreme ce din dosar și din actele judecătorești se dovedește că procedura a fost îndeplinită, că reclamantul s'a prezentat în instanță».

Considerând că singurul fapt că recurentul a primit citațiunea tribunalului și că a fost presinte în instanță, din aceste împrejurări nu se poate deduce îndeplinirea formalităților cerute de legea timbrului în privința alegerii, domiciliului așa că și acest mijloc urmează a fi respins ca nefondat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI SECȚIA I

Audiența de la 3 Februarie 1894

Președenția d-lui G. Dimachi, Membru

Căpitan I Ștefanovici, cumpărătorul drepturilor Mariei Șleider, cu Maiorul D. Cocea

Decisiunea civilă No. 23.

Dreptul de proprietate.—Dacă acest drept se transmite față cu cei de al treilea numai prin transcripțiunea actului de cesiune.

Apel.—Ce este apelul.—Dacă se pôte face de cesionar înainte de a notifica cesiunea.

Proba cu martori și presumpțiuni.—Când se admite pentru dovedirea dolului.—Dacă este admisibilă pentru dovedirea unui act rezultat al dolului.

Simulațiune.—Ce este simulațiunea.—Cum se pôte dovedi.—Când dovada simulațiunei se confundă în dovada dolului ce se pretinde că a provocat'o.

Jurământ.—Când este admisibil.—Dacă declarațiunile făcute sub jurământ fac deplină dovadă în justiție.

(Art. 960 și 1215 c. c. Art. 240 pr. c.)

1) *Proprietatea unui drept real, și prin urmare calitatea exclusivă de a exercita acțiunile decurgând din acel drept, se transmite față cu cei de al treilea fără nici o notificare și numai prin transcripțiunea actului de cesiune.*

2) *Introducerea apelului, în termen util, con-*

stituind un act de conservare a dreptului cedat se poate face în mod valabil de către cesionar chiar înainte de notificațiunea cesiunei.

3) *Proba cu martori său cu presumpțiuni, admisibilă pentru stabilirea dolului invocat ca cauză de nulitate a unui act, nu poate conduce la dovada existenței actului însuși pe care dolul l'a provocat.*

4) *Simulațiunea presupunând tot-d'a-una o înțelegere, un concurs de voință între părțile contractante, constituie prin sineși un fapt juridic, a căruia stabilire, în cas de contestațiune între părți este supus regulelor de probațiune prescrise de lege în materie de obligațiune.*

Ast-fel, cel ce invoacă simulațiunea trebuie s'o dovedească cu probe legale în mod prealabil și neatârnat de dovezile pentru stabilirea dolului ce se pretinde că ar fi provocat simulațiunea.

Singurul cas în care dovada simulațiunei se confundă în dovada dolului care a provocat'o, este cazul când faptele alegate ca constitutive ale dolului sunt de așa natură în cât ele au avut de rezultat necesar de a pune pe victima dolului în imposibilitate de ași procura o dovadă scrisă a simulațiunei.

5) *Jurământul este admisibil când punctul asupra căruia este dat, este de natură a tranșa litigiul dintre părți.*

6) *Declarațiunile făcute de o parte sub prestare de jurământ fac deplină dovadă în justiție.*

S'a ascultat d-nii Sculy și Athanasie Gheorghiu, avocații intimatului Maior Cocea, atât în desvoltarea incidentului ridicat cât și în combaterea motivelor de apel:

S'a ascultat și d-nii Bădărău și Macri, avocații apelantului Căpitan Ștefanovici, atât în combaterea incidentului ridicat cât și în desvoltarea motivelor de apel.

Curtea deliberând,

Văzând incidentul ridicat de pârățul Maior D. Cocea pentru a se declara nul, ca făcut fără calitate, apelul contra sentinței trib. Iași seot. I No. 230/93, interjecat de căpitanul I. Ștefanovici ca cesionar al drepturilor Mariei Șleider, pentru motivul că actul în virtutea căruia apelantele a fost substituit în drepturile d-nei Șleider, reclamantă la prima instanță, n'a fost notificat pârățului înainte de expirarea termenului de apel.

Considerând că prin actul de danie transcris de trib. Iași la No. 692/93, Maria Șleider declară că trece Căpitanul Ștefanovici dreptul său de proprietate asupra imobilului care face obiectul litigiului, substituindu'l tot de odată în exercițiul acțiunilor privitoare la proprietatea acestui imobil; Că proprietatea unui drept real și prin urmare calitatea exclusivă de a exercita acțiunile decurgând din acel drept se transmite față cu cei de al treilea fără nici o notificare și numai prin transcripțiunea actului de cesiune, formațiune care în specie s'a îndeplinit în timp util; Că chiar dacă s'ar considera că procesul dintre părți, având de obiect principal anularea, pentru cauză de viciu de consimțământ, a unui act de vindere-cumpărare, și fiind vorba prin urmare de un drept personal, transmiterea acestui drept nu s'ar putea opune celor d'al treilea de cât în urma notificațiunei, totuși introducerea apelului în termen util constituind un act de conservare a dreptului cedat, a putut în mod valabil să se facă de către cesionar, chiar înainte de notificațiune și deci și

din acest punct de vedere nu se poate susține că apelul este nul.

Pentru aceste cuvinte, respinge incidentul.

In fond: Curtea,

Vedând apelul făcut de Căpitanul Stefanovici ca cesionar al drepturilor Mariei Sleider contra sentinței trib. Iași secția I cu No. 230/93 prin care se respinge ca neprobată acțiunea intentată de Maria Sleider contra Maiorului Cocea, pentru proprietatea unei case din Iași.

Ascultând concluziunile părților și considerând că prin actul autentificat de trib. Iași secția III-a la No. 1092/92 și transcris sub No. 269/92 Maria Sleider a vândut imobilul în litigiul părâtului Maior D. Cocea; — Că apelantele susține și cere a dovedi cu martori că acest act de vânzare-cumpărare este simulat și că pretinsa vânzătoare Maria Sleider nu a consimțit la simulațiune de cât sub influența unor manopere dolose întrebuițate de pretinsul cumpărător Cocea, manopere care au pus-o în imposibilitate d'a 'și procura un contra înscris.

Considerând că partea care invocă un act juridic, a cărui existență e contestată de partea adversă, nu poate în principiu să fie admisă să-l dovedească cu martori sau presumpțiuni, sub cuvânt că actul invocat ar fi fost provocat prin dol; — că în alte cuvinte proba cu martori sau cu presumpțiuni, admisibilă pentru stabilirea dolului invocat ca cauză de nulitate a unui act, nu poate conduce la dovada existenței actului însuși pe care dolul l'a provocat;

Că simulațiunea presupunând tot d'a-una o înțelegere, un concurs de voință între părțile contractante, constituie prin sine însăși un fapt juridic, a cărui stabilire, în cas de contestațiune între părți, este supus regulilor de probațiune prescise de lege în materie de obligațiune.

Că deci acel ce invocă simulațiunea trebuie s'o dovedească cu probe legale în mod prealabil și ne atârnat de dovedile admisibile pentru stabilirea dolului care se pretinde că ar fi provocat simulațiunea; că singurul caz în care dovada simulațiunii se confundă în dovada dolului care a provocat-o este cazul când faptele aleagate ca constitutive ale dolului sunt de așa natură în cât ele au avut de rezultat necesar de a pune pe victima dolului în imposibilitate de a 'și procura o dovadă scrisă a simulațiunii.

Că faptele articulate în specie de apelant nu au acest caracter și nu conduc la această dovadă;

Căci în adevăr ele sunt relative la stabilirea unor manopere doloase care se pretind că au provocat încheierea actului simulant, *precum declarațiunile mincinoase prin care părâtul Cocea ar fi convins pe Maria Sleider de interesul ce l'ar avea de a face o înstrăinare simulată spre a apăra imobilul său de urmărirea unui creditor (Olinchevici)*; — Că aceste fapte nu sunt pertinente căci nu e admisibil că teama de o urmărire din partea creditorului Olinchevici să fi fost cauza determinantă a încheierii vânzării într-un cânt din desbateri rezultă că acel creditor în momentul vânzării își îndreptase deja urmărirea sa asupra unui alt imobil, asupra farmaciei D-nei Maria Sleider, imobil a cărui valoare era de peste trei ori mai mare de cât valoarea creanței ce se urmărea.

Că celelalte fapte articulate de apelant și prin care tinde a stabili că părâtul Cocea a profitat în mod interesat de sentimentele de afecțiune și de încredere exclusivă ce a știut să inspire D-nei Maria Sleider obținând de la densa un testament în favoarea soției sale și a procurățiunii generale care 'i conferea drepturile cele mai întinse asupra întregii ei averi, aceste fapte, pe lângă că ele nu sunt în legă-

tură directă în încheierea actului care face obiectul procesului, nu constituie machinațiunea doloasă în sensul ce art. art. 960 c. c. atribue acestei expresiuni, machinațiunii care să fi produs rezultatul direct și neapărat de a pune pe pretinsa victimă în imposibilitate morală de a cere un contra înscris ca dovada simulațiunii convențiunii ce o încheia.

Pentru aceste cuvinte,

Decide:

Respinge dovada cu martori invocată de apelante.

D-l. avocat Macry declară că dă jurământ Maiorului Cocea și prezintă foaia de jurământ a cărei cuprindere este: Se jure D-l. Maior D. Cocea:

„1) Dacă actul prin care se declară că D-na Sleider „a vândut D-lui Maior Cocea, casa sa din Iași strada „Asachi, a fost serios adică făcut cu intenția din partea D-nei Sleider de a vinde și din partea D-lui Maior „de a o cumpăra.“

„2) Dacă în cas când actul ar fi fost serios D-l. D. „Cocea a numărat prețul D-nei Sleider.“

D-nul avocat Sculy susține că procesul a fost intentat pentru altă cauză și înaintea Curței prin jurământ se schimbă cauza, că jurământul nu e concludent căci Cocea nu știa ce putea să fie în intențiunea D-nei Sleider deci nefiind admisibil cere respingerea lui.

D-nul avocat Macry susține admiterea jurământului,

Curtea,

Vedând că punctul întâiu din foia de jurământ în următoarea cuprindere: Dacă actul prin care se declară că D-na Sleider a vândut D-lui Maior Cocea casa sa din Iași str. Asachi a fost serios adică făcut cu intenția din partea D-nei Sleider de a vinde și din partea D-lui Maior de a o cumpăra, tinde la dovada simulațiunii și este deci de natură a tranșa litigiul dintre părți, că din contra al 2-lea punct relativ la „numărarea prețului“ prevădută în actul de vânzare-cumpărare este străin procesului de oare ce chestia care face obiectul discuțiunii nu este de a se ști dacă părțile contractante 'și au îndeplinit obligațiunile rezultând din act sau dacă contractul este oneros sau constituie o liberalitate deghizată, ci de a se ști dacă actul este fără ființă ca fiind rezultatul unei simulațiunii dintre părți.

Pentru aceste cuvinte,

Decide:

Admite jurământul asupra punctului întâiu din foia de jurământ și îl respinge asupra punctului al doilea.

D-l. Președinte a întrebat pe Maiorul Cocea dacă primește jurământul ce i s'a deferit de apelante.

D-nul Maior Cocea a declarat că primește jurământul și este gata al presta.

Curtea:

Îa act că D-nul Maior Dimitrie Cocea primește jurământul ce 'i s'a deferit de apelantele Căpitan I. Ștefanovici și în baza art. 239 pr. civ.

Dispune:

Amână prestarea jurământului pentru ziua de 4 Februarie 1894, și în acea zi strigându-se părțile s'au prezentat apelantele cu D-nii avocați Macry și Bădărău, intimatul cu D-nii avocați Gheorghiu și Sculy.

D-nul Președinte a dat lectură foaiei de jurământ și apoi a invitat de Maior D. Cocea să presteze jurământul după ce mai întâiu ia pus în vedere punctul asupra cărui are să jure și i-a reamintit pedepsele asupra sperjuriului, după care, D-nul Maior Cocea ju-

rând conform art. 240 pr. civ, a declarat că actul de vânzare cumpărare este serios și D-na Sleider ia vândut și D-sa a cumpărat de la D-na Sleider casa din Iași str. Asachi, aceste declarațiuni sunt prevădute în osebît Proces-Verbal încheiat despre prestarea jurământului și care s'a anexat la dosar.

D-nul avocat Macri declară că față cu jurământul presat de D-nul Maior Cocea nu mai are nimica de opus cere însă ca Curtea să nu condamne pe clientul său la cheltueli de judecată.

D-nul avocat Gheorghiu cere respingerea apelului condamnându-se pe apelantele la daune și cheltueli de judecată în suma de lei 500.

Curtea:

Având în vedere apelul făcut de căpitanul Ion Ștefanoviči contra sent. Trib. Iași secția I-a No. 230 din 13 Septembrie 1893 prin care s'a respins acțiunea intentată de Maria Sleider contra Maiorului Dimitrie Cocea pentru revendicarea unei case.

Având în vedere că apelantele neavând alte mijloace pentru a dovedi pretențiunile sale a deferit jurământul Maiorului Cocea asupra următorului fapt: Dacă actul prin care se declară că D-na Sleider a vândut D-lui Maior Cocea casa sa din Iași str. Asachi a fost serios adică făcut cu intenție din partea D-nei Sleider de a vinde și din partea D-nului Maior Cocea de a cumpăra.

Având în vedere că Maiorul Cocea acceptând acest jurământ și prestându-l astă-dî în instanță a făcut declarațiunile prevădute în procesul verbal de jurământul anexat la dosar și din care rezultă că actul de vânzare cumpărare este serios, că D-na Sleider ia vândut și D-sa a cumpărat de la D-na Sleider casa din Iași strada Asachi.

Având în vedere că declarațiunile D-nului Maior Cocea în urma prestării jurământului fac, conform art. 1215 c. civ., deplină dovadă în justiție, și prin urmare față cu aceste declarațiuni stabilindu-se că pretențiunile D-nei Sleider sunt neîntemeiate, acțiunea sa bine a fost respinsă de tribunal.

Apreciind cererea de cheltuelile de judecată făcută de intimatul Maior Cocea, fixată la 200 lei quantumul cheltuelilor.

Vedând art. 334 și 140 pr. civ.

În baza acestor considerante ce s'a redactat de D-nul Consilier M. B. Cantacuzino, Curtea respinge apelul.

(ss) Gh. Dimachi, N. Volenti, D. Soflan, M. B. Cantacuzino, Al Hh. Hina.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI COVURLUI SECȚIA II

Audiența de la 4 Aprilie 1894

Președinția D-lui Gr. I. Alexandrescu, Președinte

I. Moessner ou I. Schwartz

Sentiță comercială No. 1158

Societate.—Liquidare.—În ce termen asociatul oponent poate intenta acțiune în cas de contestațiune a liquidărei.—*Quid* dacă lasă să treacă acest termen.

(Art. 210 din codul comercial).

Dupe terminarea liquidărei între asociați, dacă asociatul oponent n'a intentat acțiune, în cas de contestațiune a liquidărei, în cele 30 zile de la notificarea legală a bilanțului și a proiectului de repartițiune, bilanțul și repartițiunea se consideră ca aprobate și dreptul de recurs numai există între asociați.

S'a ascultat Dl. I. Moșoiu, avocatul apelantului I. Moes-

sner în desvoltarea motivelor de apel și D-nul P. Botan avocatul intimatului I. Schwartz în combateri.

Tribunalul deliberând:

Asupra apelului făcut de D-nul Moessner contra cărții de judecată cu No. 475 94 a judeului Ocolului I din Galați, prin care i s'a respins acțiunea comercială intentată contra D-lui I. Schwartz pentru plata sumei de 1458 lei 35 bani.

Ascultând pe ambele părți în susțineri.

Având în vedere că apelantul prin procuratoarele său ca mijloc în apel, invoacă că greșit judele de ocol a admis finele de neprimire propus de părătul I. Schwartz și i-a respins acțiunea, întemeindu-se pe dispozițiunile art. 210 din codul comercial.

Având în vedere că obiectul acțiunii este obligarea lui Isidor Schwartz să plătească lui I. Moessner suma de 1458 lei 35 bani sub titlu de compt de equipagiū partea sa ce l privește din asociațiunea avută între D-lor și pe care din eroare ea plătit'o la liquidare.

Având în vedere că din actul de liquidățiune intervenit între părți, autentificat de acest tribunal la No. 107/93, se constată că între părți a existat o societate în nume colectiv, că au convenit la o liquidare de comun acord, constituindu-se însuși D-lor liquidatori, liquidează și lămuresc în detalii modul cum să se opereze liquidățiunea și plățile ce urmează a și face asociații unul altuia, formând bilanțul liquidățiunii și repartițiunea sumelor.

Având în vedere că atât bilanțul de liquidare cât și repartițiunea între asociați s'a aprobat de D-lor prin actul autentificat de Tribunal la No. 1137/93, că termenul de 30 zile prevădut de art. 210 din cod. comercial, termen care se calculează de la aprobarea bilanțului și a actului de soluțiune, fiind expirat, fără să se fi făcut contestațiune, s'a intentat acțiunea de asociatul oponent, în specie de D nul Moessner, atât bilanțul cât și repartițiunea se consideră ca aprobate și dreptul de recurs nu mai există între asociați, prin urmare bine Judele de ocol a admis finele de neprimire a acestei acțiuni, bazat pe dispozițiunile art. 210 cod. comer. și pe actele menționate; fiind as-țfel și apelul este nefondat și urmează a se respinge ca atare.

Pentru aceste motive, se respinge apelul.

(ss) Gr. I. Alexandrescu, Părăianu, Cucu.

CURIOSITĂȚI.

Un preceptor... hazliu

Un preceptor fiscal, din unul din orașele mari ale țerei punând viza sa pe un act de paupertate, liberat unei doamne, a redigiat'o ast-fel: «Cercetându-se rolurile nu s'a găsit înscrisă cu nici o contribuțiune către stat; avere vedută nu are, estevăduvă și soră cu domnul avocat, și senator X . . . Y . . . »

Nu-i așa că are haz preceptorul nostru? Spre a da o mai mare țăriă actului de paupertate și a face pe instanțele judecătorești a l'u atmite de bun, ciapcânul de preceptor a cređut că este bine să menționeze, în trecăt, că persoana ce se servă cu actul de scăpățiune este soră cu un senator!!!

Deștept preceptor.—Sperăm să-l vedem în curând înaintat.—E plin de talente!